

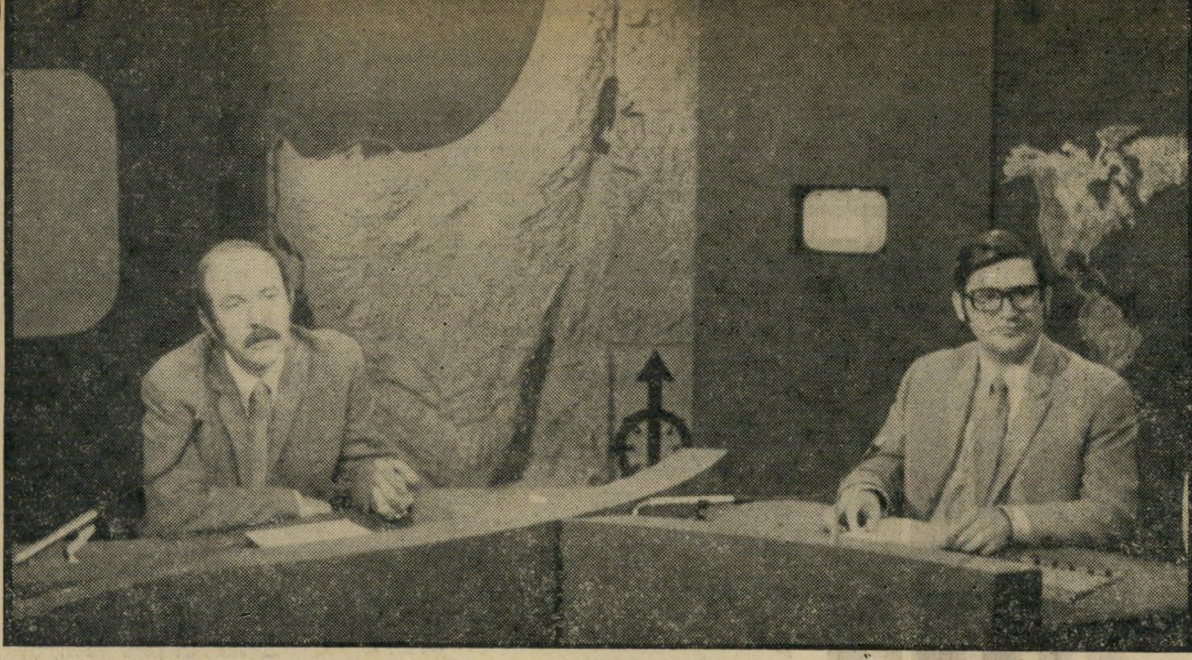
(38), מי שהיה מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה לפני שילון במשך שלוש שנים: „אלמוג תמיד הטיל עלי את האחריות“ סיפר רונן, לכתב העולם הזה, „כל פעם כאשר הוטחה כלפיו ביקורת ציבורית אני הייתי האשם.“

הקש ששבר את גב הגמל היה המישרד של אבי סופר על נשות שכס שהתלוננו על היחס לאסירים בכלא אשקלון. אלמוג ידע מראש שעומדים לשרד כתבה זו. חבר ועד עובדי החדשות, מיכה לימור, סיפר באסיפת העובדים: „שבוע אחרי הסערה שהתחוללה בגלל שידור זה, רצינו לשמוע מסיו של אלמוג עצמו מה הביקורת שלו על הכתבה משכס. אלמוג ענה אז: „אינני יכול לדבר עליה, כי לא ראיתי אותה.“ אחרי שבועיים סיפר אלמוג למעוניינים לשמוע, כי הוא עדיין לא ראה את הכתבה שגרמה למשבר. בסך הכל היה צריך לבקש הקרנה סגורה. כל הכתבה נמשכה שתי דקות אפס שש שניות. התירוץ של אלמוג בו ניער חוצנו מהכתבה היה מביש ומבוזה. אבל עוד יותר מבישה לגביו התגלית של מרדכי קירשנבאום, מי שהיה כתב עורך בכיר בחדשות (רימון בעזת) וכיום הוא עורך ומפיק תוכניות ליל שבת. סיפר קירשנבאום באסיפה: „אנחנו יודעים שאלמוג כן ראה את הכתבה על נשי שכס, למרות שהוא אומר שהוא לא ראה אותה.“

קיימות שתי אפשרויות. אם לקבל את דבריו של אלמוג כאמת לאמיתה ואם באמת רצו למנות לו עוזר מיוחד לענייני חדשות רק מפני שאין סיפק בידו לפקח על ענייני החדשות, הרי התשובה היחידה הלהולמת אותו היא תשובתו של חיים גיל חבר ועד עובדי החדשות: „ארבע שנים הוא אינו מצליח לפקח על החדשות והוא עדיין על מקומו? מנכ"ל כזה צריך להתפטר.“ ואם לקבל את גירסתו של קירשנבאום, הרי התופעה המורה עוד יותר, זוהי תופעה סימפטומטית לאלמוג: פיקוח — כן! אחריות — לא!

יד רוחצת יד

כדי להבין כיצד התדרדרו הי עניינים בטלוויזיה לדרגה כזו, וכיצד הפכה מחלקת החדשות בשבוע האחרון לספקת חדשות במקום מדוחת עליהם, יש צורך להכנס למבנה העדן והמסובך של הנהלת הטלוויזיה. רשות השידור מורכבת משני גופים. הר גוף הציבורי שהוא — המליאה, הוועד המנהל היו"ר. והגוף המבצע, בראשו עומד המנכ"ל. העורך הראשי הוא המנכ"ל. לגוף הציבורי, לעומת זאת, אין זכות עריכה. יש לו זכות פיקוח אחרי מעשה, וזכות למתן הנחיות. על כך העירו באי-

המבט הגנוז

כך היתה צריכה להיראות התוכנית מבט לחדשות בטלוויזיה, החל מיום ראשון השבוע. שני קריינים (דניאל פארד ויאיר אלוני) מקריינים

את החדשות על רקע מפת תבליט של ישראל ושל כדור הארץ, כששני מסכי טלוויזיה שונים קבועים בתפאורה שמאחוריהם. התוכנית במתכונתה החדשה לא שודרה בגלל המשבר שפרץ.

העובדים 20 שעות ביממה, נחשבים בציר בור כמופרעים, או צריך להסתכל על ההורים, (הוועד המנהל). אנשים כמו הח' לוח מבית אלפארומא (נתן שחם). כאלה שכתבו ספרים שצריך למכור אותם רק לפי קילו, איך הם לוקחים אנשים וקונים אותם בהופעה על המסך..."

להפקיד את המחלקה החשובה ביותר לבע" לי דיעות עצמאיות. למעשה היה פירושו של מינוי כזה — שהמועדים לו היו חגי פינסקר וצבי גיל, דובר רשות השידור — חזרה לדעיין של האינטגרציה בין הרדיו והטלוויזיה.

לפני כשנה וחצי התכנסה בבית אגרון בירושלים אסיפה כללית של עובדי הטל- וויזיה באותו מספר נוכחים כמו באסיפה שנערכה בשבוע שעבר. הסיבה לאסיפה או היתה הרצון להעניף את חגי פינסקר מרשות הטלוויזיה. או הושמעו אותן הטע" נות ממש. מרדכי קירשנבאום טבע אז מטבע לשוני חדש: „המאנייריים הקיוס- קאי של הנהלת רשות השידור.“ בינתיים נבחר נקדימון רוגל כממונה על ענייני הטלוויזיה. ואחרי חצי שנה התפטר. הסי- בה: סמכויות מוגבלות.

שום דבר לא השתנה מאז אותה אסיפה ועד האסיפה האחרונה. היה זה אותו קיר- שנבאום, שהבריק בדיוק באותה צורה גם הפעם. הוא אמר: „בסך הכל חוק רשות השידור הוא טוב, השיטה טובה, אבל האנשים נכשלו. שלוש שנים הם משהקים בכיבוי שריפות. אנחנו לא יוד- עים אם הם מציתים או מכבים... אם אנחנו, אנשים בני 35, משכילים, בעלי רגישות,

רונייה כמה מבכירי העובדים בטלוויזיה בצורה חד משמעית. הראשון בהם, יורם רונן, אמר: „במשך שלוש שנים הוזמנתי בט"ח הכל שלוש פעמים אל הוועד המנהל. מעולם לא קיבלתי הנחיות.“ אמר דן שי" לון: „אני הוזמנתי פעם אחת בלבד. כדי לקבל הנחיות על שילוב אירועי תרבות.“ ובאסיפת עובדי הטלוויזיה הצהיר השבוע שמעון סטלר, רכז מערכת החדשות שהת" פטר: „מעולם לא קבלנו הנחיות מהגוף הציבורי הזה.“

החלוצ מבית אלפארומא

מליאת רשות השידור והוועד המנהל הם גופים של עסקנים מפלגתיים. כל ההצגה כאילו הרשות היא עצמאית ואינה תלויה בממשלה היא פיקציה. כי את הר- שות מייצגים עסקנים שנבחרו לפי אותו הרכב מפלגתי של מוסדות השלטון הא- חרים בישראל. היו אלה המפלגות, שהמ- ליצו על מינוי שליחי הציבור למוסדות כאלו. על השאלה האם הוועד המנהל הוא גוף פוליטי, השיב השבוע אסיליו יו"ר הוועד ד"ר חיים יחיל במילים: „כן, ברור. יש כאן איוון פוליטי.“

אבל אין זה משנה, שיש כאן איוון, ושהאנשים מייצגים מפלגות שונות ודעות שונות החל בסיפוחיט קיצוני כמו יחיל עצמו, ראש תנועת ארץ-ישראל השלמה, וכלה במשנהו הסופר נתן שחם, איש השומר-הצעיר וחבר קיבוץ בית-אלפא. כולם קשורים זה בזה בקשר אמיץ מאד

„הקליקה של אלמוג“

למרות כל השינויים והמהפכות שהתחוללו בתוך הטלוויזיה לא הל כל שינוי בגופים שניהלו אותה. מיום ליום גדל המתח המצטבר. היה צורך רק בניצוח אחד שיצית את אבק השריפה שהצטבר במחלקת החדשות.

הניצוח הזה היה הביקורת שהשמיעו אנשי רשות השידור, אנונימית, על כתבת נשי שכס. מאכן התדרדרו העניינים במ- הירות ככדור שלג שלא ניתן לעצרו. יאיר אלוני פירסם בהארץ את מאמר ההתי- קפה שלו על הרשות. בתגובה הוהלט להעמידו לדין משמעתי ולמנות עוזר לחד- דשות למנכ"ל.

(המשך בעמוד 18)

היו"ר המנכ"ל

שמואל אלמוג, המנכ"ל, שעובדי החדשות בטלוויזיה רואים בו את שורש כל הרע שבה ושגדו בעיקר מכוון מאבקם. אלמוג בן ה-45 יליד ברלין, עבד ככתב ופרשן בשירות השידור משנת 1949. הפך למנכ"ל צה לתולדות היהודים באוניברסיטה, עד שבחמלצת חגי פינסקר ואנשיו הובא לרשות כיוורו של חנוך גיבתון שסולק.

חיים יחיל, יושב-ראש רשות השידור בן ה-66, רואה את תפקידו העיקרי בריסון עובדי הטלוויזיה והטלת מרותה של הרשות המפלגתית עליהם. יחיל הוא יליד צ'כיה, ד"ר למדעי המדינה, מראשי תנו- עת ארץ-ישראל השלמה, ששיא ה- קריירה שלו היה בכחונת שגריר בסקנדינביה בין השנים 1959—1956.

של שמור לי ואשמור לך. יד רוחצת יד. כל אנשי רשות השידור כאחד הזי דעונו לנוכח תופעות העצמאות, שגילתה מחלקת החדשות של הטלוויזיה בתודשים האחרונים. ביחוד הרגינו אותם הגילויים שהתפרשו כביקורת על השלטון: הכתבה על נשות שכס בקשו לעינויים בכלא אשקלון, הכתבות על הביוכוז במיב- גי פאר ציבוריים, הכתבה על מכוניות השרים ועוד.

כדי למנוע תופעות כאלה, החליטו אנשי הרשות להגביר את הפיקוח על מחלקת החדשות. תחילה היה זה יעקב גרומן, נציג המפלגה הליברלית במליאה, שהציע להקים ועדה מיוחדת של המליאה שתפ- קח על החדשות. היתה זו הצעה תמוהה ביותר, שכן תפקיד הוועד המנהל של הרשות הוא לפקח על החדשות. אז נולד רעיונו של יחיל למנות עוזר מיוחד למנכ"ל שיפקח על החדשות. כי יחיל, המבין היטב את כוחה של הטלוויזיה כמכשיר של שטיפת מוח, לא היה מוכן

המגן

דניאל (דני"ל) בלוק, יושב-ראש ועד אנ- דת העיתונאים בירושלים, שגילתה אומי- לב ראוי לציון בהתייבנותה הטוטאלית לצידם של עובדי מחלקת החדשות בטל- וויזיה במלחמתם נגד רשות השידור. בלוק בן ה-32, היה בעבר מעובדי רשות השי- דור. כיום הוא הכתב הפרלמנטרי של דבר.